

[Ove Jensen]

i folketinget havde forkastet regeringens forslag til finanslov for 1984.

Denne udtalelse fra statsministeren er formelt rigtig, men også kun formelt, og det er en udtalelse, der ikke kan stå alene, fordi statsministeren ikke oplyste, hvorfor et flertal i folketinget forkastede regeringens forslag til finanslov.

I sin næsten 18 måneders regeringsperiode har regeringen med jævne mellemrum haft vanskeligheder med at skaffe flertal for sin politik. Derfor har regeringen flere gange inviteret fremskridtspartiet til forhandlinger om forskellige lovforslag. Disse forhandlinger er hver eneste gang endt med, at regeringen og fremskridtspartiet er blevet enige om de ting, vi har forhandlet om. Regeringen havde altså kun gode erfaringer med at samarbejde med fremskridtspartiet, men da regeringen manglede et flertal for at få finansloven vedtaget, sendte den ikke bud efter fremskridtspartiet. Hvorfor gjorde regeringen nu ikke det, når de tidligere forhandlinger altid var afsluttet i enighed? Årsagen var den enkle, at statsministeren på dette tidspunkt ikke ønskede noget forlig om finansloven. Han ønskede derimod et folketingsvalg for at indkassere den mandatgevinst, der i de forskellige meningsmålinger var stillet de konservative i udsigt. Statsministeren har nu fået sin mandatgevinst, og bortset fra at folketingsarbejdet har ligget stille siden valgets udskrivelse, er situationen stort set uændret.

Denne tilføjelse til statsministerens indledning i åbningsredegørelsen forklarer, hvorfor regeringens forslag til finanslov blev forkastet i december.

Som statsministeren også sagde det i åbningsredegørelsen, har de 5 partier, der stemte for finansloven, ikke opnået et flertal ved folketingsvalget. Derfor er den parlamentariske situation ikke blevet ændret ved valget, medmindre regeringen vil skrabe et spinkelt flertal sammen med nogle af de nordatlantiske medlemmer. Det vil under alle omstændigheder være et tvivlsomt parlamentarisk grundlag, og det er sikkert årsagen til, at statsministeren i åbningsredegørelsen indbyder partierne til forhandling med det sigte at opnå et mere sikkert flertal for finanslovens endelige vedtagelse.

Forud for disse forhandlinger er situationen den, at alt det, som trækker udviklingen i den rigtige retning i regeringens genopret-

ningspolitik, ønsker fremskridtspartiet yderligere forbedret.

I modsætning hertil vil de radikale – og i særdeleshed socialdemokratiet – derimod have det, som er godt i regeringens genopretningspolitik, forringet ganske væsentligt.

Det vil sige, at regeringen selv kan vælge, om den ønsker sin genopretningspolitik forbedret eller forringet, og netop dette spørgsmål er der ifølge flere aviser en del uenighed i regeringspartierne om.

Stadig væk ifølge presseforlydender skulle et af de største regeringspartier være kommet til det resultat, at det ville være bedst at få genopretningspolitikken forbedret med et samarbejde med fremskridtspartiet. Om det så skyldes, at det er dette regeringsparti, der sidder på de fleste økonomiske ministerier, forlyder der intet om. Men det er vel meget naturligt, at f.eks. finansministeren og økonomiministeren er meget betænkelige ved at få underskuddet på finansloven forøget med nogle milliarder kroner for at få socialdemokratiets tilslutning.

I det største regeringsparti skulle der, stadig væk ifølge presseforlydender, være stemning for at få en aftale med socialdemokratiet, selv om det vil forringe genopretningspolitikken ganske væsentligt.

Det bliver under alle omstændigheder spændende at se, hvad regeringen beslutter sig til, når den engang er blevet enig om dette spørgsmål.

Der er i dag noget, der tyder på, at det bliver regeringspartiet med de fleste økonomiske ministerier, der får sin vilje. Det skyldes bl.a., at statsministeren også har sagt, at firkloverregeringen fortsætter uændret med det sigte at videreføre og udbygge genopretningspolitikken. Derfor er det naturligvis lidt svært for statsministeren og hans parti i de interne regeringsdiskussioner at fastholde, at nu skal genopretningspolitikken forringes ved et samarbejde med socialdemokratiet om en socialdemokratisk politik.

Statsministeren skitserer i åbningsredegørelsen, hvilke hensyn der efter regeringens opfattelse skal tages ved finansloven for 1984. Fremskridtspartiet er på flere områder enig med regeringen i denne hensigtserklæring. Statsministeren siger, at underskuddet på finansloven skal være mindre i 1984, end det var i 1983. Fremskridtspartiet er enig i dette synspunkt, og da vi som før nævnt on-